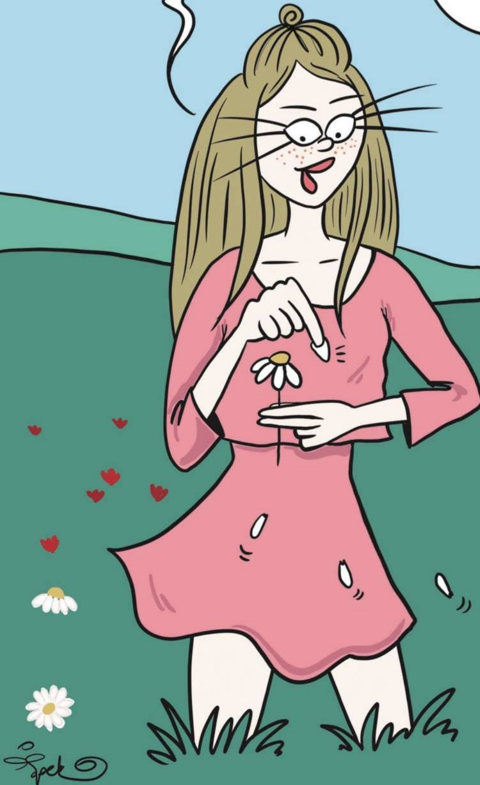
BAYAN YANI

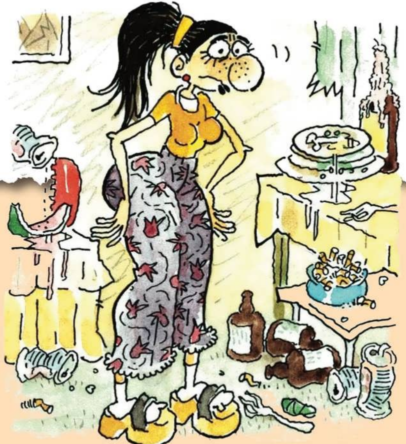
133

HAZİRAN 2023 / 06 - 20 TL K.K.T.C: 24 TL.

Sıdıka

ISLAK İMZA

- Hişt Sıdıka uyuyo musun yavrucum... Sıdıka, bi baksana kızım... Sıdıkaa... Sıdıkacım... Yavruum. Sıdıka, hadi kalk kızım, okula geç kalıcaksın... Bak haala uyuyo...

- Bi ara ben de uyandığımı düşünüyodum ama, galiba cidden henüz uyuyorum anne... Ve sen bir rüyasın. Hayırsındır inşallah...

- Rüya felan diil, ben bir hakikatim Sıdıka. Ama sen uyanmakta olan bir kaltaksın. Karı daha uyanır uyanmaz düğmesine basılmış gibi vırvır çene yapmaya başladı anneye. İnsan bir "günaydın annecim" felan der...

- Hayır, normal koşullarda uyandırılsam elbet günaydın felan diycem. Ama "Uyan kızım okula geç kalıcaksın" bir ne demek şimdi? Diyelim ki uyandım, doğal olarak kendimi henüz uyanmamış zannediyorum. Bildiğin gibi ben yaklaşık on yıldır felan okula gitmiyorum anne. Bu durumda ikimizden biri henüz uyuyo. Eğer ben uyuyosam sorun yok. Ama uyumakta olan sensen durum vahimleşir. Klasik tıp sana anında "uyurgezer" teşhisi koyar, çünkü şu anda benim yatağımda oturuyorsun...

- Kız lafı dolandırıp durma kısaca "uyurgezer" de anneye! Ben de sana "hayır ööle diil" diyim. Acil bi durum var Sıdıka. Bunu aniden uyandırıp söölemek istemedim. Bu nedenle evladını uyandıran normal anneler gibi davranmaya çalışarak " Hadi kalk kızım okula geç kalıcaksın" gibisinden bi cümle kurıyım dedim... Yoksa direkman "ben düngece babanın kafasını yardım" desem, korkup paniğe kapılabilirdin.

- Nası yani... Peh, sen haa, babamın kafasını haa...

- Aynen ööle Sıdıka. Hadi kalk bana yardım et de babanın cesedini taşıyıp bahçedeki zambakların dibine gömelim. Abin çukur kazmayı bitirmiştir...

- Hüyaa! Kız ne, nası yani? Ne söölüyosun sen anne yaa!

- İhehe. Şimdi tam olarak uyandın işte, seni kaltak...

- Bu bir ne şimdi anne yaa. Bir nisanı tam 45 gün geride bıraktık. Sabah sabah nasıl bir gerekçeyle bööle aadice bir şaka yapabiliyosun ki insana.

- Şaka diil kız, doğru söölüyom. Hakkaten de dün gece babangilin kafasını yardım ben. İstemeden oldu, ama oldu işte. Gerçi çok sarhoştu, muhtemelen gece neler olduğunu hatırlamıycak ama kafası davul gibi şiş, sabah kalkınca sorar şimdi. Elbirliğiyle babana bi yalan atıp yatıştıralım herifi. Kalk da bişeyler düşünelim.

- Aman canım nasılsa sarhoşmuş, "biyere düşüp kendi kendine yardın kafanı" deriz... Ya da, "düngece yanlışlıkla, sinirli tosuncukların takıldığı bi binaya girdin, onlar seni camdan aşşa atmaya kalkıştı felan da diyebiliriz... İhuhuhe...

- Sen işin dalgasındasın tabi kaltak. Baban birazdan kalkıp da düngeceki olayı hatırlarsa kim kimi camdan atıyo görürüz... Herif dehşet saçmaya başlayınca o dediğin tosuncuk binası bizim evin yanında huzurevi kalır. Kız sade kafasını yarsam "düştün" filan deyip atlatırdık da, yüzüne "S" şeklinde cırmık attım bi de...

"Gine atarız Zorrogilin üstüne. Baban aynada yüzüne bakınca "S" yi ters görüp "Z" sanabilir. "Zorro gelip suratına bir nevi ıslak imza attı" deriz. Kız, dur iyi buldun bunu bak, iyi ki seni uyandırmışım... İyi fikir..."

- Bak işte bu zor şimdi. "S" diil de "Z" yapsan Maskeli adam Zorro'nun üstüne atardık...

- Eee... Gine atarız Zorrogilin üstüne. Baban aynada yüzüne bakınca "S" yi ters görüp "Z" sanabilir. "Zorro gelip suratına bir nevi ıslak imza attı" deriz. Kız, dur iyi buldun bunu bak, iyi ki seni uyandırmışım... İyi fikir...

- Ciddi diilsin dimi anne. Bööle saçma bi gerekçeyi babam niye yutsun ki. Bööle zırvalayıp da iyice güç bi duruma düşmeyelim. Sen iyisi mi dün geceki kavganızı anlat, ben ordan daha akla yakın bi senaryo uydururum sana...

- Valla ben de tam olarak hatırlayamıyorum ama bi hap yüzünden kavga ettik. Supradin diyesim geliyo... Yok ama... Yok ööle bişey diil... Viyagara mı ne...

- Viyagra... İhihi...

- Sen nerden biliyosun kız o hapı. Kim o eczacı? Tükkan kendinin mi? Kaç para kazanıyo? Aranızdaki ilişkinin boyutu nedir?

- İhihi. Beni boşver de senle ilgisi ne hapın. Babamla niye kapıştınız... Kız inşallah kalkıp da babama "Viyagra diye bi hap varmış Zekeriya" gibisinden bi mevzuu açmadın.

- Niye ööle bişey yapıyım kız. Ben o hapın adını sanını, ne işe yaradığını felan bilmiyorum. Söölemeye kalksam dilim dönmez. Sadece televizyonda bi dizinin sesini açtıydım. O sırada bu haptan konuşuyorlarmış. Baban evvela kafama rakı şişesini savurup "Niye açıyon lan televizyonun sesini, ne demek istiyon kevaşe" diye bağırmaya başladı. Esasen niye dayak yediğimi de tam olarak anlayabilimiş diilim. Yalnız vururken arada bi "Al sana Viyagra!" diye bağırıyodu. Eh ben de kendimi savunmak zorunda kaldım haliyle.

***

- Sıdıka... Sıdıkacım... Hadi kızım aç gözünü... Hadi bebeğim. Hadi bak, hemşire ablan pansumana geldi...

- Innngh... Ahıı... Dokunma bana anne, sen bi alçaksın.

- Öööle deme yavrucum anneye, mecbur kaldım da yaptım. "Yanağındaki "S" cırmığı Sıdıka'nın baş harfi" demesem baban beni çok daha kötü hırpalıycaktı. Sen gençsin yavrucum, bünyen daha çabuk toparlanır. Hayır vallahi bi ara abin Samim'in üstüne atıyim diye de düşündüm ama onun cırmık atıcak kadar uzun tırnağı yok, mecburen seni seçtim evladım. Cidden çok üzülüyorum bak. Şimdi anlamıyosun ama anne olunca beni daha iyi anlarsın bi tanem...

atilla atalay

Yaşam Koçu

Feyhan Güver

İpek Özsüslü

EĞER BIZ NORMAL BI AILE OLSAYDIK BIZI SOSYAL HIZMETLER ALIRDI ANNE!!
DEDİ Mİ BUNU ES-SAHTAN?
DEDİ YÜZÜ YÜZÜLESİCE!
CHARL ESLAR GÖTÜR-SÜN SENİ CHARLES!

VE SENİ DE TUTUKLARLARDI ANNE
DERT SOK-SUN SENİ!

EVLAT BÜYÜT DE HAYRINI GÖR... BUZ VER FETİ.

PETER BENİM GÜNEŞİMDİ... SUYUMDU..BENİ ONDAN MAHRUM ETTİN! BENİM HİKAYEM SENİN YÜZÜNDEN MUTLU BİTMEDİ.. BUNU KRALİÇE OLARAK YAPTIM ABLAN OLARAK DEĞİL MARGARET...

ÜHHHÜÜÜÜ NEDEN LİLİBETH NEDEN YAPTIN BUNU ÖZ BACINA...
NAPİİM KIZIM KRALİÇEYİM BEN İNGİLTERENİN BEKASI BENİM İÇİN HER ŞEYDEN ÖNCE GELİR..
SEVENLERİ NEDEN AYIRDIN SEVENLER NİYE AYRILDINIZ!

CAMILLA PANTOLONUN İÇİNDE YAŞAMAK İSTİYORUM HATTA ŞANSLIYSAM TAMPONUN BİLE OLABİLİRİM..
?!?
TANRI SENİ KAHRETSİN ÇOCUK GİBİ..

NE ŞANSLI KARILAR VAR.. ŞÖYLE SEVİLSEM YETERDİ..
BEN DE..
YOK BACIM KESİN BÜYÜ YAPMIŞ.. ALLAH ÇİRKİN ŞANSI VERMİŞ!
PAPAZLARIN YANINDAN ÇIKMIYORMUŞ PİPİK AĞIZLI.. 100 YILLIK KOCAMA SÖYLETEMEDİM ŞUNLARI..

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net

Kansere Çalım Atan Kadın: CANIM CANAN

"Tanıdığım en güzel insanlar yenilgiyi, acıyı, mücadeleyi, kaybı yaşamış olan ve diplerden çıkış yolunu kendileri bulmuş insanlardır. Güzel insanlar öylece ortaya çıkmazlar, onlar oluşurlar."

Elisabeth Kübler-Ross

Üzgünüm, canım Canan gitti. Hayatta kalmak için o kadar çok çabaladı ki Canan, ne zaman başım biraz sıkışsa onu ve hayatla kurduğu bağı düşünürdüm. Hayata ne zaman isyan edecek olsam onun çabasını hatırlatırdım kendime hep. Hayatta kalma tutkusu insanı hayrete düşürecek kadar gerçek ve bulaşıcıydı. Pırıl pırıl gözleri, canlı sesiyle ne zaman biraraya gelsek umut verirdi. Hayat neşesini kaybettiğini hiç görmedim. Çok kısa zaman önce Yas Notları için kanserle yaşam ve yas konusunu konuşmak üzere anlaşmıştık. Araya işler girdi, tam programı planlamak üzereyken o yine, yeniden başka bir tedaviye başladı.

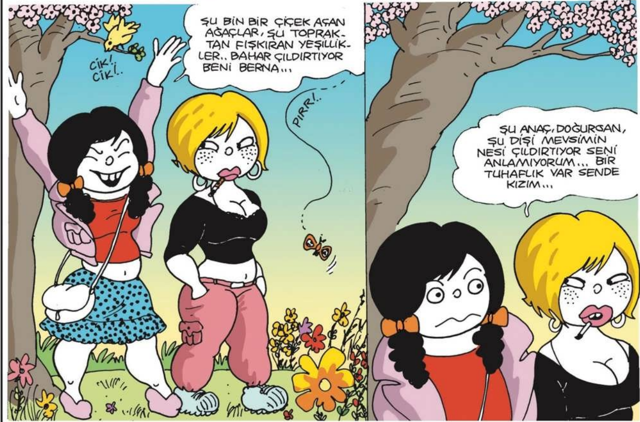

Canan geçtiğimiz Mayıs ayında bir gün, çok sevdiği bu hayata veda etti. 13 yıldır kanserle mücadele ediyordu. Öyle böyle değil, hem de ne mücadele. Canan Perdahlı'yı bilmem kaçıncı kez başladığı bir kanser tedavisinin sonrasında bir toplantıda tanıdım. Canan'a 2010 yılında metastatik meme kanseri tanısı konmuştu. O günden kaybettiğimiz güne kadar çok sayıda tedavi ile kansere hep çalım attı. Her seferinde *''bu kanseri yenmek değil bu bir mücadele''* diyerek, yüzündeki gülümsemeden eksilmeden hayata karışıyordu.

Canan'a Yeni Zelanda'da bir otelde yönetici olarak çalıştığı zaman tanı konmuş. Türkiye'ye dönmüş hemen ve kemoterapiye başlamış. Önce sol memesi alınmış ve kemoterapi, radyoterapi ile sağlığına kavuşmuş. Sonrasında o dönemdeki doktorunun kliniğinde hasta programları sorumlusu olarak hastalara destek olmaya başlamış. Seyahatlere çıkıp çalışmaya devam ederken Nepal'de meditasyon eğitimleri almış. Ancak bu arada metastazlar da devam etmiş. Canan diyor ki; *''her metastazda gel bakalım şimdi bana ne öğreteceksin diye düşünürdüm. Sakin olmayı, hayatta kalmaya çalışmayı öğrenmiştim.''* Canan'ın Instagram hesabına baksanız kanserle mücadelesinin tarihçesi gibi. Kanser tanı aldığı günden sonra akciğer, kemik, kafatası, beyin, yumurtalık olmak üzere vücudunun farklı bölgelerinde 10 kez nüks etmişti. Canan tam bir savaşçıydı, hastalıkla mücadeleye hayatta kalma tutkusu ile devam etti.

Canan METAMAZON-Metastatik Meme Kanseri Derneği Kurucusu ve Yönetim Kurulu Başkanı idi. Pek çok çalışma yaptı, bir yandan da meme kanseri ile ilgili hem başka hastalara destek olmaya çalışıyordu, hem de farkındalık yaratmaya. Canan gitti ancak, onun kanserle sürdürdüğü yaşamı üzerinden meme kanserine ilişkin farkındalık yaratmak, hastaların ve hasta yakınlarının ihtiyaçlarına dikkat çekmek amacıyla çekilen Metamazon belgeseli şimdi şehir şehir dolaşıyor.

Canan henüz 50 yaşına gelmeden bu hayattan gitti. Geriye azmi, kahkahası ve mücadelesi kaldı. Canan pes etmedi, kanser gelince hayat da dahil kimseye küsmedi. Mücadele etti, hem de eğlenerek, başkalarına omuz vererek mücadele etti. Mücadelesinden sorumluluk çıkarttı, bir misyon yarattı. Canım Canan kendi adıma bana kalan bir pişmanlık var, bir keşke var; seninle fazla zaman geçiremedik. Huzurla dinlen canım Canan, seni seviyorum ve hiç unutmayacağım...

Dr. Figen Demir Kardeş (Hunili Doktor)

TÜRKİYE'DE 'PRENSES' OLMAK

Günümüzde çocuğuna özgüven kazandırma telâşı mı, bir çeşit ebeveyn yarışı mı, yoksa sosyal medyadaki sahte hayatlara uyma çabası mı bilinmez; herkesin evlâdına bir prenses ya da şehzade modunda davrandığını görüyoruz. Pamuklara sarıp sarmalanıp ülke ve dünya gerçeklerinden uzak büyütülen bu çocukların hâliyle hayat tecrübeleri de genelde hüsranla sonuçlanıyor.

Bizim gibi ortadirek memur ailelerin çalışıp bir meslek sahibi olma zorunluluğu yaşatılan X kuşağı sakinleri; hiç de prenses gibi büyütülmedik. Bundan muzdarip olmasam da; o herkese ve her işe yetişme zorunluluğu hisseden hizmetçi ruhumu dinginlemek için 35'imden sonra, Adana'da bir sabah uyandım ve kendimi 'prenses' ilan ettim; 'artık yeter be Figen, yorma kendini sen nasıl hissedersen; çevren de sana öyle davranır' gazıyla işe gitmek üzere yola çıktım.

Şu an Adana'da yaşayan bir Ankaralı olarak anestezi doktorluğu yanında işyeri hekimliği de yapıyorum. Sabahın 6'sında henüz kargalar kahvaltı yapıp (sizinkiler kendi ifrazatlarını yiyo olabilir, ben gibi prenseslerin kargaları baya açık büfe kahvaltı yaparlar!); horozlar öperek uyandırmadan (sizin horozlar ötebilir, biz asilleri ise horozlar öperek uyandırır) yollara düştüm. Bugün işyeri hekimi olarak fabrikaya gitme ve işçilerin periyodik muayenesini yapma günündeyim, bindim arabama az sonra bir ara sokağa girdim, ilerledim ki yolu kazmışlar, yol kapalı; baktım bi işçi insanı 'pardooon, beyfendi yolu kazdıysanız yolun girişine keşke girilmez tabelası koysaydınız' dedim. İşçi insanı baktı baktı 'bakele zebah zebah okutma belanı, anarya sür çık şu yoldan, dabelaymışşş' filan gibi sesler çıkardı bana...

Neyse dedim, asaletim bozulmasın, çıktım yoldan işyeri hekimliği yaptığım fabrika mecrâsına ulaştım. Arabadan incem; her yer çamur; ayağımda var cinderella stilettosu ben nasıl basarım ki çamura? Uzakta gördüğüm bekçi koşarak geldi; 'hocaaanım burdan yürürsen kıçına gader çamur olur, arka girişten gir sen' dedi, ben mahcup, kıç filan alışık değilim tabi, yine hanımefendiliğimi bozmadan arka girişe gittim. Doktor odasına girdim, mutfağı aradım; alışmışım ya yalıda boğaza karşı validemle kahve lokum saatimiz var; telefonu açan teyzeye 'bir sade kahve lütfen' dedim.

Teyze: 'Hocam buldun da sadesini arıyon bi de ahhaaha ha, çay varıdı ama demi kalmadı, imamın abdest suyundan farksız şu an yine de getireyim??' gibi son derece garip sözler sarfetti.

Neyse dedim, tetkik sonuçlarını aldım elime, muayene için ilk bekleyen çalışanı çağırdım.

-Ahmet bey hoşgeldiniz, yaş, çoluk çocuk vs....Önemli bir hastalığınız var mı kalp, astım, tansiyon vs...

-Yok.

-Hiç ameliyat oldunuz mu?

-Olmadım.

Tetkiklere bakıyorum, EKG rezalet...

-Ahmet Bey kalp rahatsızlığınız var sizin...

-Hee hocam, baypas oldum ben.

-E hani sordum ameliyat olmadım dedin?

> **"Bizim gibi ortadirek memur ailelerin çalışıp bir meslek sahibi olma zorunluluğu yaşatılan X kuşağı sakinleri; hiç de prenses gibi büyütülmedik."**

-Hocam amaliyat olmadım ki baypas oldum ben yaaanış anlaşma olmasın...

-E burda kan şekerin çok yüksek, kanı verdiğinde tok muydun?

-Benim şekerim de var hocam onun için yüskektir.

-E biraz önce sordum ya, önemli hastalığım yok dedin

-Ben şekeri önemsemiyom hocam, doğduğumdan beri şekerim yüskek çıkar, Allah başka dert vermesin, alıştım ben ona...

Gözlerimi kapatıp mürebbiyemin çaldığı piyano eşliğinde vals yaptığım âna gidip ortamdan kendimi soyutluyorum biraz; e yani 'bir prenses olarak Adana'ya uyum sağlama sıkıntısı yaşamam normaldir' diye sakinleşirken karşımdakinin sesiyle irkiliyorum:

-Hocam sooona söylemedin deme ben de 'kıç yarığı' da var. Geçen büyük abdeste kan gelince gittim tohtor kıçında yarılma var dediydi, soona kızıyon söylemiyon diyi...

Verdiği ayrıntılı tıbbi geçmiş için teşekkür edip diğer hastayı çağırıyorum:

-Mahmut Bey var mı bi hastalığınız, şikayetiniz?

-Tohtor olan sensin sen bilceng ben mi bilcemg hi hah hoh hohh, çoh da komikçiyimdir de... Daha önceki tohtor söyledi, 'süpertansiyonum' varımış benim. Aaaa hocam bi de bana ilaç yazsanız olur mu ki?

- Ne ilacı söyle.

- Köraspirin, Topalak, Nurettin bi de Larson.

Ben uzaklaraaaa dalıyorum; o yalının bahçesinde koşturup ata bindiğim, valideme piyano çaldığım günler gözümün önünden geçiyor ve hastaya istediği ilaçları yazıp uzatıyorum: Coraspin, Duphalac, Neurontin, Lansor...

Bu tarz onlarca hasta muayenesi sonrası arabama binip 'eve gidip papatya serpilmiş ılık sulu küvette dinlenir; saten gecelik ve röpteşamber ımı giyer, zencefil çayımı içer yatarım' diye düşünüyorum tüüüm asaletimle...

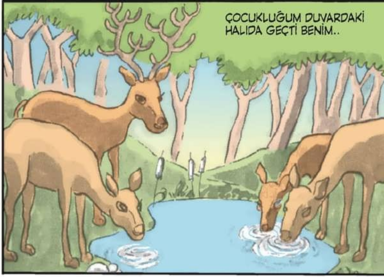
Trafikte sarı ışık yandığı an öndeki hareket etsin diye elini kornadan çekmeden basan bıyığı camdan taşan bey; tüm dünyaya arabada açtığı müziği dinletmeye kararlı tik-toker genç, ışıkta durduğum an elindeki pis bezle silip camımı kirletme karşılığında para isteyen vermezsem arabamı çizen sevgili balici arkadaşım... Hepinizi asaletimle kucaklıyorum, bu dünyanın farklı renkleriyiz hepimiz.

Radyomu açıyorum, haberler: Yurtdışı oylama yüzde sonuçları ..., Suriyeli oy kullanan vatandaş sayısı ..., son seçimde oy kullanmayan vatandaş sayısı 10 milyon...

"Başlarıııım ulaan böyle ülkesine deee, asalete deee; geçmişine deee..."

Bildiğim tek şey bu ülkede sonradan prenses olunmaz; prenses doğanlar bile gelsin bu ülkede yaşasın, 21 yıl değişmeyen sonuca ve gerçeklere 21 gün dayanabilirse ben hunimi takar giderim, nokta!

Geçmişe Sığın Aklını Koru...

AMA GELECEKTEN UMUT KESME...

Psikoloji

Feyhan Güver

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

- "Gerçeğin bir önemi yok, çoğunluğun kanaati neyse onu yaşıyoruz" gibi bir replik geçiyor **Gibi**'de. "**Post-Truth**" (gerçek/hakikat/doğruluk sonrası siyaset) dediğimiz hadiseyi bundan daha güzel özetleyen bir cümle görmedim son zamanlarda. İçinde yaşadığımız post-truth çağında seçimlerle bir yere varabileceğimize dair içimizde yeşertilen umuda kızgınım en çok. Bu tuzağa düştüğüm için kendime kızgınım. **Lyotard**'ın kulakları çınlasın, bizi bir umudun içine hapsettiler ve tesadüf o ki, **Nuri Bilge Ceylan**'ın daha geçen gün **Cannes Film Festivalinde** "Hayatımızdan memnun değilsek nerede olursak olalım, başka yerde mutlu olabileceğimiz avuntusu bize iyi gelir," dediği noktadayım tam şu anda, bir çoğumuz gibi. Bizim için o "başka yer", başka bir hayat mümkün vaadiydi, kazanılabilecek bir kanaatti. Biz o kanaati kazanamadık. Çoğunluğun kanaatinin gerçeğin terazisinde dövülmediğini göz ardı etmeyi tercih ettik. Kendi hakikatimize inanmak istedik, oysa asıl hakikati görmezden gelen gene biz olduk, çoğunluğun kanaati gerçekten bağımsızdır. Gerçeğin bir önemi kalmamıştır.

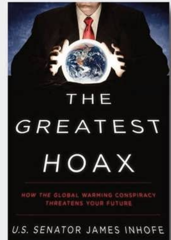
- Umut, karanlığa rağmen aydınlık olduğunu görebilmektir derler. Gerçekçilikse aydınlığa rağmen karanlığın varlığını inkar etmeme bilinci olsa gerek bu durumda. Gerçeğin öneminin kalmadığı bir zaman diliminde, kulaklarda küpe olması gereken bir *bilgi* bu da.
- "Belki de biz yanılıyoruzdur lan, bu hikayenin villain'ı biz olmayalım yoksa" fikri çık aklımdan.
- Başka bir hakikatten bahsedeyim; 2030 yılına kadar **Pakistan, Hindistan, Bangladeş** gibi yoğun nüfuslu ülkelerden ve bunların etrafındaki daha küçük nüfuslu ülkelerden açlık, kuraklık, savaş ve salgın hastalık sebebiyle 200 milyon insanın göç etmesi bekleniyor. Bu sayı, 2050'ye kadar daha da artacak üstelik. Tarih boyunca Doğu ve Batı arasında bir köprü olmakla övünen necip ülkemiz, bu hakikatin de bağlayıcı köprüsü olma görevini üstleniyor. Gelecek olan insanlar, ufak bir iç sıkıntısıyla daha yaratıcı, daha kendini gerçekleştirici bir hayat özlemiyle yanıp tutuşan batı modernizmiyle yıkanmış küçük burjuva ya da beyaz yakalı kişiler olmayacaklar. Gelecek olan güruhlar, hayatta kalma güdüsüyle ve can havliyle cehennemin kapılarını ardına kadar açık bırakarak cehennemin gazabından kaçan milyonlarca yabancı olacak. "**Yabancı**" tabirini özellikle kullanıyorum burada, çünkü bize, şimdiye kadar yaşadığımız hayata, sinemizde büyüttüğümüz değerlere yabancı insanlar bunlar. Kötü niyetli olmaları gerekmez, çekecekleri yabancılık basitçe bir "**kültür çatışması**" olarak tanımlanamayacak kadar derin olabilir. Bizi bekleyenlerin belirsizliğinin gölgesinde oturup dinlenelim şimdi. Derin bir nefes alın.

- Yabancılardan bahsetmişken, **yabancı korkusu** ve **milliyetçilik** yükseliyor diyorlar, doğru mu bu? Evet doğru, lakin eksik. Ülkesine bir anda akın eden ve kendi kültürüne tamamen zıt bir güruhtan çekinen tüm insanları ırkçı bir yabancı korkusu yelpazesi altında inceleyemeyeceğimiz gibi, nargile içip silah seviciliği yapan her mafya bozuntusunu da yükselen milliyetçilik kategorisine alamayız diye düşünüyorum. Bazı vatandaşların yabancı korkusu bana rasyonel geliyor. Öte yandan yükselmekte olan diğer şeyin milliyetçilik değil ümmetçilikle karışık bir tür mafyözlük, barbarlık, şiddet seviciliği olduğunu düşünüyorum. Kaldı ki en az ırkçılık kadar tehlikeli buluyorum bunu da. Milliyetçilik bir akım olarak 19. Yüzyılda ilk ortaya çıktığında devrimci bir akımdı ve derebeyliği sistemini, kralcılığı, ümmetçiliği bitirip modern toplumların temellerini attı. Tarih bilmeyişimiz buradan bile belli işte. Şimdi karşımızda olan yeni dalga ümmetçilik, vatandaşlık bilincini ve birey olma bilincini yenip insanları yeniden bir ümmetin parçası yapmanın peşinde. Aman yanlış olmasın.
- Yaşım 41. Ayrışma denilen hadisenin kendiliğinden ortaya çıkan bir şey olmadığını görecek kadar yürüdüm bu yeryüzünde. İşler bu noktaya geldiyse ki görünüşe göre gelmiş, temsili demokrasi kılıfıyla içimize sokulan elli küsür yıllık popülist siyasetin açtığı bir yaradır bu *ayrışma*. Evrensel doğrunun, kanaat karşısında kaybedişidir. Uğur Mumcu'nun dediği gibi, bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olunabileceği dayatıldı insanlara önce. Neticesinde "**tencerenin götüremeyeceği iktidar yoktur**" tezi, montaj bir videoya yenik düştü. Yapılan tüm siyasi analizlerin, hatta topyekün tüm muhalefet propagandasının yarım yüzyıllık serbest düşüşünün ceremesini çektik biz de.

- Bundan 5-6 yıl kadar önce olsa gerek, özellikle **Amerika**'da küresel ısınmaya karşı yaratılan bir kanaat kampanyasını yazmıştım. Bilim insanlarının onlarca yıl süren ciddi araştırmaları sonucunda varlığı tespit edilmiş bir bilimsel gerçeği, "**ama ben öyle bişi olduğuna inanmıyorum**" diye yok sayma lüksü vermişti popülizm insanlara. Söz konusu yıkıcı gerçek olanca çıplaklığıyla ortada durmaktayken ve test edilebilir, denenebilir ve ispat edilebilir olmasına rağmen, yüzbinlerce insan bu gerçeği elinin tersiyle itiyor ve buna inanmadıklarını beyan ediyorlardı. Bakın böyle dipsiz ve temelsiz bir özgüvenle mücadele edemezsiniz. Bunun karşısına çıkarılacak doğru aday diye bir şey olamaz.

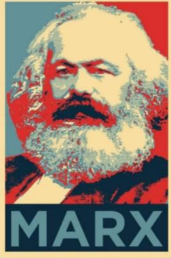
- Yukarıda yaptığım tüm bu laf kalabalığından, kıssacık bi politik analizle sıyrılmayı planladım; geliyor: Oy verdiği lideri kimliğinin, kim olduğunun bi parçası haline getirmiş kişileri sadece hakikatleri göstererek oradan koparmak mümkün değildir, bu kişinin kendini inkar etmesi an-

Devamı Arka Sayfada →

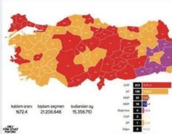

lamına gelir ki hiç kimse hata yaptığını kabul etmek istemez.

- Sosyal medyada bu yenilgiden yeniden umut devşirmek isteyenlerin **Marksist, Leninist, komünist** alıntılarla halkı canlandırmak istediğini görüyorum. Yapmayın arkadaşlar. 21. Yüzyıl post-truth gerçekliği ile 19. Yüzyıl kafasıyla savaşamazsınız. Üzgünüm. Neo-ümmetçiliğin zıttı ya da nötürü Marksizm değil. Post-truth, barbarlık, bilginin sistematik alçaltılması falan bunlar öyle akılcılıkla çözülecek şeyler gibi gelmiyor bana, yani canınızı sıkmak gibi olmasın da tabi.

- "**Çözümün parçası değilsen sorunun parçasısındır**" hatalı önermesini bana hatırlatacak ve "**o zaman ne yapalım**," diye soracaklar olacaksa eğer, e bilseydim zaten ben aday olurdum şekerim!
- Daha düne kadar ona buna kalp atıyorduk, sevgi pıtırcıklığından orta sınıf nihilizmine de çabuk geldik di mi? Kabul edelim çabuk geldik.
- Olmuyorsa olmuyordur hayat bazen. Çok da şaapmamak mı lazım nedir? Hı? (sesli düşünüyorum)
- Şu an yaşadığımız iç sıkıntısını herhangi bi **rönesans** dönemi sanatçısına versen **Mona Lisa**'yı sil baştan yeniden yapardı. Biz de işte, **gidem de bi çay koyam öyleyse…**
- Sanal gerçekliğin bildiğimiz anlamda gerçeklikten ayırt edilemediği, "**AI**" (artificial intelligence) kişilerin gerçek kişilerle karıştırıldığı bir dönemden geçerken Rus hacker'lardan AI ustalarından falan dehşetengiz **fake**'ler beklerken, **Windows 95**'le yapılmış gibi duran bi montaj videonun bu kadar etkili olabileceğini kimse öngörmemişti yalnız. Kabul edin baya dumur olduk. Bizim cevap vermeye tenezzül etmediğimiz şeyleri adamlar "**susuyolar, sustuklarına göre demek ki gerçek**" diye yorumlamış. Offf gidem de bi çay koyam içim darlanıyor gerçekten.
- Züğürt tesellisi: Kılıçdaroğlu seçilseydi ekonomik çöküş de onun üstüne kalacaktı abi ya
- Doğru aday, yanlış aday, montajdı, yalanlı dolanlı janjanlı broşürdü hepsi konuşuldu, ama Anadolu'daki tarikat gerçeği ve bu gerçeğin seçime etkileri üzerine doğru düzgün hiçbir yazı, analiz göremedim. 1977 seçimlerinde **Konya**'da **Ecevit'in CHP**'sinin önde çıktığı seçim sonuçlarını paylaşmak kolay. O yıllardaki tarikat varlığı ile bu yıllardaki tarikat varlığını karşılaştıran tablolar görmek isteriz. .

- **Almanya Sol Parti Eşbaşkanı Schirdewan**, seçimlerin ardından siyasi nedenlerle Türkiye'yi terk etmek zorunda olanlara vize kolaylığı istemiş. Çok teşekkür ederiz de, umarım pişman olmazsınız. Davete icabet etmesek olmaz şimdi diye on binlerce muhalif Türk yığılabilir kapınıza. Ben de gidem de bi pasaportumu kontrol edem öyleyse.
- **Uluslararası Finans Enstitüsü Başekonomisti Brooks**, "**Türkiye, Arjantin yo-**

lunda" demiş. Arjantin'de neler oluyor biraz bahsedeyim; tomar tomar Arjantin pesosunun doğru dürüst bir değeri kalmadı, Dolar karaborsaya düştü ama pek bulunamıyor, insanlar özellikle semt içlerinde kendi aralarında takas pazarları kurdular, bir kilo pirinçle bir kilo şekeri takas ederek falan hayatta kalmaya çalışıyorlar. Et ve süt ürünleri gibi besleyici ürünlerde üretim ve tüketim durma noktasında. Bazı aileler öğün atlayarak gıda tasarrufuna gidiyor ve çocuklarını böyle

beslemeye çalışıyorlar. 29 Ekimde seçimler olacak ve dünya kamuoyu merakla bekliyor. Geçenlerde Arjantinli birkaç gazeteci arkadaşımla konuşmuştum, iktidarın değişeceğinden pek umutlu değillerdi. Ne demiştim, çoğunluğun kanaati arkadaşlar…

- Bu arada, bu ay doğrudan bireysel olarak hiç kimse hakkında yazmak istememiştim ama **Tamer Karadağlı** şaka mı ya? Kendisinde "**ödül alan kadın fobisi**" var bence. Psikolojideki adıyla, "**la phobia de la ödül alan kadın**" yani. Terapistiyle bi görüşsün bu konuyu.
- Madem Tamer Karadağlı'yı andık, **Merve Dizdar**'ı da tebrik etmeden geçmeyeyim. Teatral oyunculuk prensibini, gerçek bir empatiyle birleştiren ama bunu yaparken abartıdan uzak duran oyuncu bulmak o kadar zor ki artık. Merve Dizdar onlardan biri. Yaptığı konuşma da bir o kadar göğsümü kabarttı. Senin adına çok sevindim kız kadeşim! Tebrik alkış kıyamet öyleyse!
- **NASA**, UFO'lar hakkında tarihi bir açıklama yapacakmış. Şimdi komplo teorisyenleri gibi konuşacağım. Ama bir kulak veriniz. Çocukluğumdan beri uzay beni büyüler. Küçücük bir çocukken bile **Bilim ve Teknik** dergileri alan, baştan sona okuyan, uzay atlaslarına, yıldız haritalarına, **nebula**'lara bakıp geceleri diğer dünyaları düşünerek uykuya dalan bir çocuktum ben. 8-9 yaşına kadar büyüyünce ne olacaksın sorusuna "**astronot**" diye cevap veriyordum. En az yirmi yıldır da uzaylılarla ilk temasın gerçekleşmesini, ya da bizim bir başka akıllı yaşama sahip gezegene gidebilmemizi bekliyorum. Ama… Bugün NASA ufo'lar gerçek, uzaylılara New York eyaletinden yer satacağız, kendi köylerini kuracaklar, belediye başkanları olacak falan diye açıklama yapsa katiyen inanmam. Günümüzde gerçek bir ufo istilasının taklit edilebileceğini, hatta devletler üstü bir örgütlenmenin yıllardır buna hazırlandığını iddia eden ve Youtube'ta yayın yapan, dizi karakteri kılıklı tuhaf tuhaf adamlara inanma noktasındayım. Ne de olsa post-truth yaşıyoruz. Devletler üstü bir dünya hükümetinin kurulması ve tüm dünyanın bir merkezden bir tür diktatörlükle yönetilmesi ihtimali bana gerçek manada uzaylıların dünyaya gelip "merhaba dünyalı biz dost sayılmayız ya" demesinden daha gerçekçi geliyor. Bilemiyorum. Popülizmle bilginin iç içe geçtiği ve neyin gerçek neyin yapay olduğunu kestirmenin neredeyse imkansız olduğu bu dünyada bu konuda da kanaat etmek sizlere ait arkadaşlar. "**X Files'ı bizi uzaylı istilasına hazırlamak için çekiyorlarmış abi ya**" adamları haklı çıkarsa ama çok gülerim. Neyse. Selametle…

Devamı Arka Sayfada

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZİYE

Raziye İçoğlu

EX'TEN TANELER

- Sandıkla gelen **EX**, sandıkla gider sandık ya hepimiz.

- Hangi limiti yetersiz bakiye **EX**, bana sahip çıkacakmış şaşarım.
- **"Sahip olamazsın"** dememişizdir, bir EX olarak **"yetemezsin"** demişizdir.
- Evlilik içinde işine gelmeyen bir birlikte yaşam koşulları söylemimde, **"Sen benim öğretmenim misin bee!"** diye sahipsel bir tepki veren **EX**'ten nasıl bir sahip profili çıkarabilirseniz artık…
- Sahip olmadığını öldürüyorsa, sahiplendiğini, sahiplendirildiğini daha çabuk yok edecektir **EX**'ler.
- Ne olacak sonunda? **"Sahipsiz Kadınlar, Sahiplendirildiği EX sahibinin kurbanı oldu!"** diye mi haberler duyacağız medyadan Acaba?.
- Kimse kimsenin soyunu merak etmiyor, oyunu merak ediyor. **EX** Soyunu soran yok, oyunu soruyor..

- Her mülk alım yada satımında, ilk yarısını Babamdan ikinci yarısını Büyükbabamdan çokça duyduğum **"Mal sahibi, mülk sahibi, hani bunu ilk sahibi? Mal da yalan mülk de yalan var biraz da sen oyalan."** yani kimse hiçbir şeye sahip değil, bırakıp gidiyor maneviyatında bir Yunus Emre deyişi ile; hey **EX**'ler, Kadınız biz, Sahipsiz arsa değiliz.
- Overlok makinası olsam ayağına gitmeyeceğim şahıslar var. Overlok makinası olsa bile Hanımların ayağına gitmeyecek **EX**'ler var mesela. Sen neyin, nasıl, ne şekilde sahiplendirilmesinden, neden bahsediyorsun ki Acaba?

- **"Kadına Değer Vermek"** başlıklı konuşmalarla olsaydı değer, bütün **EX**'ler kadına değer veren sayılırdı ya.
- Ve Tanrı'ya bırakmaya kaldıysa işimiz biz de bırakabiliriz, bunu liderin söylemesine ve **EX** lider bir aracıya gerek yok ki.
- **EX** Sevgiliden ayrılma bahanesi, **"sen daha iyi sahipsizlerine lâyıksın"**.
- **Yok daha neler?** Bu ne sahipsiz bolluğu ki, **EX**'lere göre Amasya'nın bardağı biri olmazsa biri daha.
- **EX**'ler, alıcı gözü ile mi, yoksa görücü gözüyle mi sahip çıkacaklar **Acaba?**
- Herhangi bir seçimde Oy veren-

lerin de, oyları koruyanların da oyunun parçası, birinin tarafı olduğunu düşünürsek **EX** oyunu bozamayız ki.

- Ölen kişiyi, gün geçtikçe çok daha özlüyorsun ve **EX** olarak hayatından çıkardığın kişiye ise zaman geçtikçe çok daha kızıyorsun.

- Kendi arkadaşının bana aldığı hediye fular içinden çıkan eşarp tokasını, yüzük sanacak kadar anti kıskanç bir koca ve bir yüzük tanımayan olarak hiçbir zaman karısına yüzük alamayacak kadar da pinti. Hediye paketin içinden çıkan eşarp halka tokasını satıcıların koyduğu parmak yüzüğü sanan bir kişi ancak **EX** olur. Alyans tanımamasına mı, parmak ölçümü devasa sanmasına mı, başkasının karısına yüzük almasını hiç tınmamasına mı takılayım bilemedim ki **Acaba?**

- Yanlış otobüse binen **EX** bir çiftin kadını, kocasına **"Necati bir şey söylesene kalksın yerimizden"** diyor, benim için. Halbuki bir sonraki otobüs yolcularıymış. Trafikte geç gelen otobüs onların saatinde gelmiş otogara. Doğru seferimde, doğru koltuğumda oturan beni, emir kipi ile erkeğine havale ediyordu, kendisi söylemiyordu. Kadın doğuştan olsa gerek kendinden sahipli yaratılmış.

- Hastane polikliniğinin **Algoloji** Bölümü Ultrasonunda erkek mütehassıs var diye acil geldiği halde ultrason çektirmeyen çarşaflı kadın ve kocası, bir de **"neden hep böyle oluyor?Üsküdar'da var oraya gidelim"** diye hastaneyi birbirine kattılar. Ya bunun tersi var mı? Erkek olup kadın ellemeyen, kadın olup erkek hastaya dokunmayan doktor, mütehassıs vs. var mı Acaba? Araştırmaya korkarım.. Demek ki artık **EX** insanların algıları da hastalanabiliyormuş...

- Bizi yakan Baba örneğimizdir. İyi Baba yüzünden **EX** iyi çıkacak, kötü Baba yüzünden **EX** kötü olacak sandık.

- **EX** tarafından, aldatılmanın geçer, orta, iyi gibi dereceleri yoktur. Birliktelik esnasında, uyguladıklarıdoğru, ama aldatma yanlışsa diye gidiş yoluna bakmak lâzım da **EX Gidiş Yolu**' da kurtarmaz bu durumlarımızı.

- **EX** olan birinin ardından beddua etmek anlamsız tutumunu bırakın, onun için oluşturulan dua ağını kesmek kâfidir.

- **Babalar Günü** ziyaretimde Yan mezara taze getirilmiş bırakılmış demet çiçeklerden **"Nasıl olsa ölü görmez, anlamaz"** diyerek bir miktarını alıp kendi yakınının mezarına koyan kadın, öyleyse senin koyduğun mezardaki de görmez anlamaz. Ama çalan, tekrar gelince **EX** çaldıran, çalana şahit olan mezar sakinleri gördük.

- Fanatiği olduğun **EX** takımını **"tutmuyorum artık"** dediğinde, karşı takımı tutmaya başladın gibi anlaşılır. Halbuki ikisini de tutmuyor olabileceğin hiç akla gelmez.

- Zayıflamanın inanılmaz hafifliğinden yuvadan fırlayıp aldatarak mutlu olacağını bilseydim, listeyi buzdolabı kapağına mıktanıslayarak zayıflama ve sağlıklı beslenme diyetini imtina ile uygular mıydım hiç **EX**'in?

- Mesela; bütün **EX** bunalımlar iki temele dayanır, Yaşamdan korkmak ve ölümden korkmak.

Devamı Arka Sayfada

Sitare Kanşay Sarayönlü

BİR SEÇİM ÖNCESİ HİKAYESİ: HANIMELİ ATÖLYESİ

"İşten, güçten, memleketin halinden sıkıldın, bunaldın anladık da yakınıp durma, içim şişti. Yeter!" diye isyan etti Tuğçe. Ardından gazladı beni "Madem git değişik bir şeyler dene."

"Bozkırın ortasında yamaç paraşütü mü denesem, dalış mı, yoksa kafayı kırıp bangi jamping mi?" diye diklendim.

"Ayol atölyeler ne güne duruyor. Artık her şeyin bir atölyesi var. Seç birini, başlayıver işte!"

Tuğçe'nin çemkirmesiyle cumartesi uykumu iç edip Hanımeli Ahşap boyama atölyesinde bitişimin arası üç gün.

Atölyenin sahibi Ayla Hanım abartılı bir sevinçle karşıladı beni.

"İşte taze öğrencimiz de geldi. Yalnız malzemelerimizi atölyemizden temin ediyoruz, baştan söyleyeyim" dedi kocaman donuk bir gülümsemeyle.

"Olur, " demenin bir kelimelik bedeli ahşap obje, akrilik boya, eskitme boyası, iki çeşit fırça ve stensil dedikleri delikli kâğıda kurs ücretinin iki katı para bayılmakmış meğer. Olsun varsın, hedef yeni bir şeyler öğrenmekse katlanmayıp ne halt edecektim. Zira atölyeye dönüştürülmüş eskice apartman dairesi, semaverde fokurdayan çay, pastel dekorasyon, envai çeşit bitkiyle süslü balkon bir yana fonda tıngırdayan İspanyol ezgileri keyifli bir sabah vadediyor gibiydi.

Yarım saat geçmeden kendime masanın sokağa nazır köşesinde yer açmış, bir yandan demli çayımı yudumlarken, diğer yandan evdekinin epeydir köşesi çatlak olduğundan mütevellit, hevesle seçtiğim ahşap tepsiyi gök mavisine boyamaya koyulmuştum. Balkonda muhabbete durmuş güvercinleri görünce aklıma epeydir Paşabahçe'nin vitrininde görüp bayıldığım mavi kuşlu kupa düştü. Onu da alırdım çıkınca, battı balık yan gider. Eve gidince filtre kahvemi tepsimle salona taşırdım, oh. Epeydir kafa karışıklığından bitiremediğim romanımı elime alırdım belki. Yanına un kurabiyesi mi alsaydım yoksa elmalı kurabiye mi? Aman canım ikisini de alır, karbonhidratı köklerdim keyif benim değil mi? Sabahın köründe metro durağından atölyeye yarım saat boşuna mı yürümüştüm yani. Diyetisyenler dengele demiyor muydu? Yaza daha iki üç ay vardı. Zaten bu pahalılıkta bakalım bir sahile konuşlanıp mayo giyecek halimiz olacak mıydı. Öncesinde mayısta seçim. Bu kez alamazsak değil sahil, bir daha ağız tadıyla bir şey yiyip içmek dahi hayal olurdu zaten... Neyse ki kulağımın arkasından gelen "Hanımefendi!

Hanımefendi" sesiyle yavaştan kâbusa evirilen hülyalarımdan kopup kendime geldim. Dönüp bakınca bir çift ak taytlı sıska bacakla, sivri uçlu beyaz kovboy çizmeleri gördüm. Sabahın köründe kimseyle düello yapacak mecalim yoktu. Hele ki platin saçlarından ışık saçıyormuş gibi görünen, atletik, dolgulu botokslu bir kadınla asla.

"Hanımefendi! Benim yerime oturmuşsunuz. Başka bir yere geçer misiniz?" diye cırladı kadın. Baktım, Ayla Hanım da oralı değil çaresiz başka masadaki öğretmen görünümlü kadının karşısındaki yere taşınmaya koyuldum. Demek ki burada herkesin bir yeri vardı ben de kendime bir yer buluverirdim canım.

demlenen çaydan doldurup, balkona çıkmaya hevesleniyordum ki "Gel bakalım, bizi seyret. Öyle durmak olur mu? Hem yeni bir şeyler öğrenirsin" dedi Ayla Hanım üst perdeden. Mecbur, eski moda, upuzun tırnakları olan teyzenin karşısındaki sandalyeye ilişerek, elindeki kavanozu hamurumsu bir şeyle kaplamasını izlemeye koyuldum.

"Sen ne iş yapıyorsun bakiyim" dedi teyzem başının üstünde gözleri varmış gibi. Senli benli konuşanlardan haz etmesem de annem yaşındaki kadına cevap vermekten başka çarem yoktu. "Yatırım uzmanıyım" diye kısa kestim.

Burnuna indirdiği gözlüklerinin üstünden beni apaçık, baştan aşağı süzdükten sonra:

"Paramız pul oldu pul! Allah kolaylık versin başımızdakilere. Benim oğlanın nişanlısı da yatırım uzmanıydı da temizlik malzemesi pazarlıyormuş şimdilerde," dedi. Hamura bulanmış güzelim cam kavanozun üstündeki beyaz hamur ördek yeşiline boyanıyordu. Daha fazla dayanamayıp kalktım. Tepsim kurumuştu.

"Şimdi eskiteceğiz, istersen şu köşeler için ince bir fırça daha al. Kolay olur" dedi Ayla Hanım.

"Peki" dedim. Sarmala girmiştim, kurtuluş yoktu. Ayla Hanım, tepsimin güzelim mavisini acı kahveyle "eskitmeye" başladı. Kuşlu fincanla kombin yapacağım ilk halini sevmişsem de ses etmedim.

"Ben de eskitme tekniğiyle başlamıştım. Ohooo, daha kırk fırın ekmek yemeniz lazım," dedi Melahat.

"Gözleri de pek güzelmiş maşallah, sürmeli gibi çekik çekik" dedi kızıl saçlı beni göstererek.

"Ay bilmem ki. Hiç fark etmedim ben." diye geveledi Melahat.

Öğlene doğru bir elimde kocaman malzeme poşeti diğer elimde kahverengiye sıvanmış eskitme şaheseri tepsimle atölyeden ayrılırken kafam bulanıktı ki "Gelecek hafta da püskürtme tekniğini öğreniriz. Püskürtme fırçası, boya ve objeyi şimdiden satın almak ister misiniz?" sorusuyla netleşiverdi.

"Şimdilik kalsın. Gelecek haftaya alırım" diyerek kendimi sokağa attım.

Bir sonraki cumartesi, Tuğçe'yle Sakarya'dayız.

"Bir aylık kurs ücretimi yakmışım. Karışmam bak, biralar senden" diyorum.

"Aman, gözünü seveyim yine şu atölye bahsini açma. İstediğin kadar şikâyet et, razıyım ben."

"Boşver şikâyeti. Bahar geldi bak. Güzel günler yakın," diyorum. Garsona el edip birer bira daha ısmarlıyoruz.

Tam yeni yerime yerleşmiş tepsimi boyamaya koyulmuştum ki batik yelekli, ipli gözlüklü öğretmen teyze panikle; "Yanlış boyuyorsunuz" diye atıldı. "Tepsiyi boylamasına boyamalısınız. Böyle enine enine olmaz! İnce ince tek yöne doğru boyamalısınız." Kocaman fırçayla üstünden bir kerede geçmek varken ince ince boyamak da nesi yahu diyemesem de, "Ayla Hanım öyle demedi" gibi bir şeyler geveliyordum ki, "Yanlış yöne boyamışsınız ama sorun değil. Şimdi en baştan başlayıp böyle devam edeceğiz" diye yetişti Aylacım. Çaresiz en baştan boyamaya koyuldum.

Öğretmen teyzem de beni azat edip elindeki ibriğe benzeyen objeyi nazar boncuklu peçeteyle bezeme işine dönmüştü ki, "Ay kız Melahat, şu ibriği bitiremedin üç haftadır", diye laf attı ötedeki kısacık kızıl saçlı kadın.

"Kayınvalidem geldi geçen hafta. Getir, götür, pişir hal mi kaldı şekerim. E sen de o çerçeveyi hani yaprak yeşili boyayacaktın. Ne ara kızıla döndün?"

"Akrilik boyam bitti, ne yapayım. Kırmızıyı da pek severim, hadi böyle olsun dedim. Pek de yakışıklı oldu bak! Gelecek hafta da cilasını atarım," dedi beriki.

Beni yerimden kaldıran Kalemiti altın varakla bezenmiş leğeni zafer edasıyla havaya kaldırarak;

"Kızlar! Sonunda meyve tabağım da bittiii. Nasıl? Şahane olmamış mı?" diye seslendi.

Berikilerin pas vermediği gözümden kaçmadı. Bense varaklı leğenin sığabileceği büyüklükte bir mutfak tahayyül etmeye çalışıyordum.

"Aylacım şoför erken alacak beni. Atölyede kuruyuversin şu," deyip toz oldu kadın. Onca eşyayı yarım saat için mi taşımıştım yani. Neyse artık olan olmuştu. Zaten boyama işini bitirmiş, kendime yeni

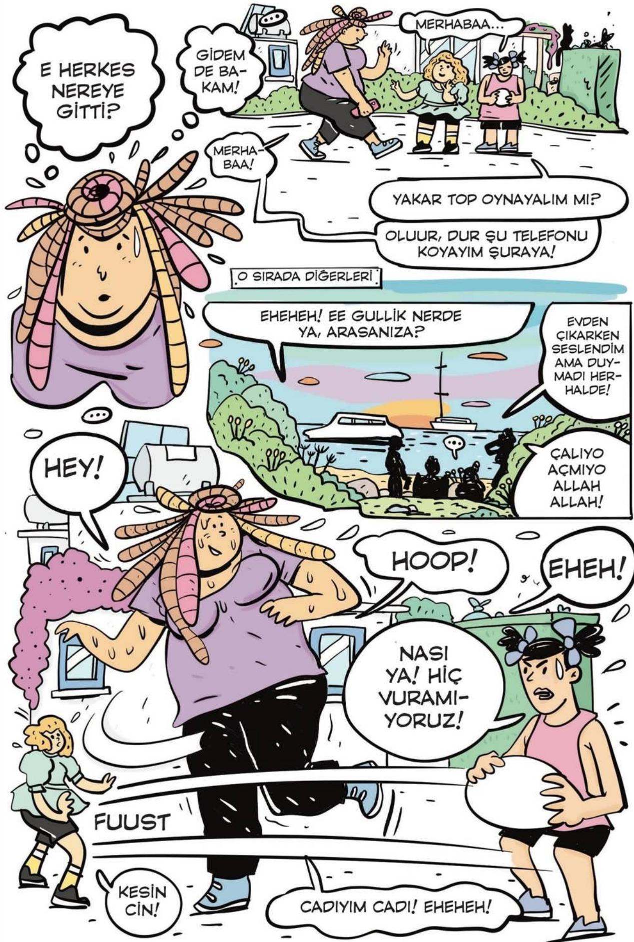
Devamı Arka Sayfada →

damlaarslan@gmail.com
Ayşegül Damla Arslan

Ayşegül Vs. Damla

MOLIERE Bİ GEL GÖR BENİ BENİ

Bir teşhistir ki gidiyor ve hiç hoşlanmıyorum bundan. Herkeste ama herkeste -kaynımgil ve eltimgiller de dahil- Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu var. Tüm sosyal medya bu rahatsızlığın belirtileri nelerdir, nasıldır videolarıyla dolu. Bir rahatsızlıktan haberdar olmak güzel bir şey, herkes keşke psikolojik rahatsızlıklar hakkında bilgi sahibi olsa, ilgilense. Ama bir rahatsızlığın birkaç belirtisini yaşıyor olmanız, ona sahip olduğunuz anlamına gelmez. Bu, normal insanın sinirlendiğinde yaptığı anlamsız hareketlere "aaaa manyağa bak, tımarhaneden kaçmış galiba" demek gibi.

Eltiniz bundan muzdarip olabilir, eltinizgilin ilaçları size iyi gelmiş de olabilir. Ama eltinizgil ve siz bunu teşhis edebilmek için tıp fakültesinde okumalıydınız. Okuyanlara, bilime gönül vermişlere haksızlık etmeyin. Siz ChatGPT değilsiniz.

Öyle kolay mı hastalık teşhis etmek?

Geçen hafta "grip oldum, belki Covid olmuşumdur" diyerek doktora gittim. Öyle fenaydım ki, yıllardır bu kadar kötü hastalanmadım. Gece yağan tatlı yağmurun tadını çıkarırken mi oldu yoksa "güzel havanın tadını yine başkaları çıkarmasın, ben çıkarayım" derken mi oldu bilmiyorum ama şifayı çok kötü kapmışım. Üç gün işe gidemedim. Ama doktora gittim. Doktor baktı, etti, açtı, elledi "boğaz enfeksiyonu" dedi. "Antibiyotik ve serum" dedi. "Serum mu? Lütfen, ben kolaycılığı hiç sevmem, edebimle bu hastalığı seyrinde atlatmak istiyorum" dedim ve doktorun "bana ne ya, napıyosan yap" tavrıyla serum almadım. Bir anda fişşşşekk gibi olamam. Acımı doya doya çekmek en doğal hakkım. Bir de şimdi serum takacağım, o serumla beraber kolumun fotoğrafını çekip sosyal medyaya koyma şartı var. Serum takıyorsanız, bundan herkesin haberi olmalı. Serum yemenin en birinci kuralı budur. Fotoğraflı serum.

Serumumuza fotoğraf dahil değildir.

Ormanların Kraliçesi hastalandı. 10 güne yakın hasta yattım. Sporumdan ve yogamdan, sağlıklı beslenme rutinimden uzak kaldım. Vücuduma her çeşit şeker ve glüten girdi. Bunlar kaç çeşit, kaça ayrılıyor bilmiyorum. Tost ve çorbadan başka bir şey yiyip içemedim. Vah vah, oy

KIRMIZILI KAOS

Hayatımın en kaossuz zamanları geçen yıl bu zamanlarmış. Geçen bir arkadaşımla konuşurken Tesla Bobinim çalıştı.

-İnanamıyorum, kendimi denize atmıyorum korkudan ama kaosun içine gönül rahatlığıyla atabilmişim.

The Red Shoes filmini izlediniz mi bilmiyorum, en sevdiğim filmlerin arasındadır. Andersen'in masalından uyarlanmış bir film. Andersen'in masalında kırmızı bale pabuçlarını (point onun ismi) giydikten sonra hiç durmamacasına dans eden kızcağızın amansız dansı ve en sonunda da ayaklarının kesilmesi anlatılıyor. Küçük Deniz Kızı da bildiğiniz gibi masalın sonunda... Biz nelerle büyüdük bazen anlamıyorum. Travma ailede mi başlıyor yoksa masallar yüzünden mi böyleyiz, neyse. Psikologlar yardım edin lütfen.

Filmde, kaossuz hayattan kaoslu hayata dikey geçiş yapan dans tutkunu balerinin hikayesi var. Yeni hayatı onu mutlu edemiyor. En sevdiğim bölümü amansızca dans ettiği bölüm. Hayatımın son 4 senesine benziyor. Kendimi kaosun içine nasıl atmışım kız dans ederken görüyorum. Çünkü yer yer mutlu, çok çok mutsuz, perişan, aman diyen, yine de güzel dans eden biri var. Tütülere hastayım çocukluğumdan beri. İzlerken tütü mü izliyorum yoksa hayatımı mı bazen karar veremiyorum.

Dansa ara verdiğim vakit yani no chaos iken durumumum kaos gelmiş dibime yine "evet evet evet" demişim. Başkasına akıl verirken yetkili bir ablayım, kendime de köyün delisi. Hala dans ediyorum, şu an biraz hafif ama döne döne değil. Kaos bir uğrasa tekrardan çılgınlar gibi edeceğim.

Ay tutulur, güneş tutulur, akıl tutulur, boyun tutulur. Herkesin aklı kendine.

Her şeyi yaşamadan hiçbir şey bilemeyiz.

oy. Çeşitli çakallarla uğraştım. Ama bunu da atlattım ahahahah.

Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğum yok ama videolara göre öyleyim. İkilemdeyim. Her şeyi sosyal medya sayesinde öğreniyor olmamız iyi mi kötü mü bilemiyorum. Bu da bir belirti mi acaba? Bu neyin belirtisi ya da? Ömrümde Covid olmadım. Ağzımın tadı hep yerinde. En kötü zamanda bile kural neyse ona uydum. En kuralsız zamanda bile maskemden ayrılmadım. Maskeli Damla oldum, süper kahramana dönüşecekken "artık şova giriyor seninki" dediler de sinirimden çıkardım maskemi. Yok aslında öyle olmadı. Ama dediler. Show must go on beybim. Teşhis koymadan önce oturup kendimle bunları konuşuyorum. Diyorum ki "bilim var, doktor var, lütfen önce onlarla konuş! Sonra bakarız duruma" Lütfen aşklarınıza "şizofren" dediğiniz gibi bir zamanlar, kendinize haminneniz gibi hastalıklar yakıştırmayın. Hepimiz biraz kafadan kontağız ve hiçbirimiz devlet değiliz.

PELİN "OBUR DÜNYALI"

İPEK ÖZSÜSLÜ

CUMHURBAŞKANI ERDOĞAN BEŞTEPE'DE BALKON KONUŞMASI YAPACAK...Bİ DAKKA Bİ DAKKA NE BU ACELE YA..

OLAMAZ!! NERDE BU BAY KEMAL?
RAAT OLUN ARKADAŞLAR.. BU SONUÇLAR ŞİNCİK DÜŞECEK.. ELİ KULAĞINDA..
ÖNCE ERDOĞAN'IN YÜKSEK OLDUĞU SANDIKLAR GİRİLİYOR.. SAKİN OLUN.. PSİKOLOJİK SAVAŞ BU..
YA KESİN TIRAŞI SONUÇ VERİN SONUÇ!!
NİYE TWEET ATMIYO BU ADAM YAAA.. NERDESİN DEDEM??

NE UYKU UYUYABİLİYORUM.. NE YEMEK YİYORUM.. MİDEME TAŞ OTURDU SANKİ..
BENİM TUZUM KURU.. AJLAR DÜŞÜNSÜN.. BİN BETER OLSUNLAR... İNŞALLAH EKMEK 500 LİRA OLUR!!!
ABİİ İNTİHAR EDECEKTİM CUMARTESİ.. BİR OY BİR OYDUR DİYE VAZGEÇTİM DİYORUM!!
BU ÜLKEYE FAZLAYDI ZATEN KILIÇDAROĞLU..ALEVİ DİYE ONU CUMHURBAŞKANI YAPMAK İSTEMEDİLER.. YEZİD SOYU BUNLAR..

BEN ERKEK MİLLETİNE GÜVENMEM AMA BAY KEMAL'E GÜVENDİM ANLIYOR MUSUN? SICACIK Bİ GÜLÜŞÜ VAR..
KASAP
Bİ DAHA NE ZAMAN ÇARPIŞACAK BUNLARLA.. KAÇ YIL VAR??
NORMAL ŞARTLARDA 5 YIL...KİM ÖLEEEE KİM KALAAAA...

ALOOUU PELİN! NERDESİN KIZIM ? NAPIYOSUN ?

HİÇ ÖÖLE BUZDOLABINI SEYREDİYORUM.. 3 GÜNDÜR BİŞEY YEMEDİM.. TWEET ATMIŞ MI DEDEM??

PELİİİN!! KALK Bİ DUŞ AL KENDİNE GEL.. BİŞEYLER YE!! BIRAK BAY KEMAL'İ OLAN OLDU..

BIRAKAMAM!! ONDAN HABER ALMAM LAZIM.. ALIŞTIM ANLIYO MUSUN ALIŞTIM.. ALIŞMAK SEVMEKTEN DAHA ZOR BİLMİYO MUSUN?!!

SANA SÖZ

SANA SÖZ YİNE BAHARLAR GELECEK

BURDAYIM BE BURDAYIM SİZ DE BURDASINIZ..VALLAHİ DE BİLLAHİ DE SONUNA KADAR MÜCADELE EDECEĞİM BUR-DA-YIM!

DING DONG

HİİI ŞU HALİNE BAK.. RESMEN ERİMİŞSİN.. AL .. DÜRÜM.. ÇİFT EKMEK! BİR BUÇUK!! SURATA BAK.. GİT TARTIL.

İPEK DÜRÜM

AYY SAHİ Mİ KIZ?! KORKUTMA BENİ.. DUR TARTILAYIM..

İNANMIYORUM!! 12 KİLO VERMİŞİM!! NE BAY KEMAL'MİŞ ARKADAŞ.. KİMSENİN YAPAMADIĞINI YAPTI.. ERİTTİ BENİ ADAM RESMEN.. DERT SAHİBİ YAPTI YEAA!!

BOŞVEEER.. GEL DÜRÜMÜNÜ SOĞUTMA!!

YANAN YER AYRI.. YENEN YER AYRI DERLER. ACİL TOPARLANMAM LAZIM... Bİ DE TAŞ KADAYIFI GÖMELİM ÜSTÜNE!!

İpek '18

Kral Hesabı Ödemeye Bu Kasaya Gelecek!

Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

"Şuraya bir cümle koydum. Bırak acımızı birileri duysun. Hem zaten şiir niye var? Dünyanın acısını başkaları da duysun! Buraya, küçük mutlu güneşler koydum. Günlerimiz karanlık ve çok soğuyor bazı akşamlar, ısınırsın. Buraya, bir inanç bir inat koydum. Tut ki unuttun, tekrar bak, o inat neyse, sen osun" Birhan Keskin, Kargo

Bu simülasyonda farklı duygu durumlarını deneyimleyip başka bir seviyeye atlayarak oyuna devam ediyoruz. Oyunun sonunda prensesi mi kurtaracağız, kralı mı devireceğiz orasını bilemiyorum ama ortada bir film döndüğü kesin. Ben de bu filmin içinde genellikle burnundan soluyarak "tıss tıss" diye gezen negatif kahramanı oynuyordum. Bir şey olsa, ekranda "oyun bitti" yazısı görünse de çıkıp gitsek şu gereksiz goygoydan diyordum. İnsanlardan benim gibi olmalarını beklemiyordum tabii ki, sonuçta herkes kendi deneyimini yaşıyor ama içten içe de hayata hep gülen gözlerle bakanlara karşı bir antipati de duymuyor değildim. Sonuçta hayat acılarla dolu bir şey ve başkalarının acı çektiği bir dünyada ben bir şey yokmuş gibi yapmayı beceremeyenlerdenim. Genel tutumum Stefan Zweig'ın intihar mektubunda dediği gibi "Sizler yeni bir gün doğumunu bekleyebilirsiniz, benim buna artık gücüm kalmadı." şeklinde vücut buluyordu. Ben de Stefan Reis gibi dükkânı kapatıp gitme kafasına yatkın bir tutum sergiliyordum ve azıcık mutlu olsam bile bu negatif kafaya otomatik geçişte süper hızlıydım. Bir şey olsa da hemen "Zaten bu maç buradan dönmez." diye mağarama girip depresyon hırkama sarılıyordum.

Fakat seçim gecesi bana bir aydınlanma geldi. Böyle göklerden bir karar mıdır, yoksa zaten içten içe ben de ponçik bir olumlama perisiydim de bunun açığa çıkması anca bu kadar zaman mı almıştır, bunu bilemem ama bana bir şeyler oldu arkadaşlar. Belki de insan kınadığını yaşamadan ölmez dedikleri şeyi yaşıyorumdur. Normalde olaylara hep en kötü tarafından bakan tarafım izne ayrıldı, belki de erken emekli oldu. Belki de bu olumlu taraf geçici bir haldir. Ama hayatı hep elinden hemen bırakabileceği bir ip gibi tutan ben, o ipi aldım ve bir salıncak kurmaya başladım. Yıllardır benim inatçının teki olduğumu söyleyenlere inat edip bunu her seferinde inkar etmiş birisi olarak artık şunu diyebilirim ki benim hayatı bırakma muhabbetlerim büyük bir şovmuş. Bu coğrafyaya, defalarca deneyip, yine yenilip yine kaybetmeye, birtakım işler için deli gibi uğraşıp sonunda bir şey yapmamış gibi olmaya, kapılardan dönmelere, yok görülmelere, adaletsizliklere, bilumum saçma sapan şeye maruz kalan bir TC kadını olarak feci inatçı ve yaşamla dolu olduğuma aydım. Sadece ben de değil, bu coğrafyada yaşayan ve hala bir şeyler için uğraşan, var olma mücadelesi veren, sürüye uymayan insanlar olarak var ya biz acayip güçlüyüz ha! Bizdeki psikolojik direnç öyle kolay kolay herkesin harcı olamaz. Biz öyle böyle sınanmıyoruz. Bir Norveçliyi getir koy buraya, bir sene sonunda o al suratlı sıfatından eser kalmaz.

Son seçimden önce de yine birtakım tribal enfeksiyonlara girip, bu akp zihniyetini bu millet tekrar seçerse ben defolur giderim diyordum. Seçim gecesi canım milletim yine gitti bu akp'yi seçti ve bana ani gelen bir aydınlanmayla şairin de dediği gibi "Toparlanın gitmiyoruz" gitmiyoruz moduna ani bir geçiş yaptım. Ben nereye gidiyorum ya? Son kişi de kalsam ortalıkta gezip en azından varlığımı ilan ederek burasının birilerinin krallığı olmadığını, hiçbir diktatöre zerre saygı duymadığımı, bu dünyanın kimseye kalmadığını hatırlatırcasına ortalıkta dolaşacağım. Bir şeylerin değiştiğini görmeden simülasyonu kapatmak yok. Oyunun sonunda ne olduğunu göreceğim, oyunu yarıda bırakıp gitmeyeceğim, ülkemi terk etmeyeceğim, kızımın da dediği gibi "Bizim ailemiz burada", benim çocukluğum burada, gençliğim, kırılmışlığım, ötekileştirilmişliğim, sevincim, okuldan kaçıp Taksim'e gidişlerim, hüznüm burada... Başka bir hayat her zaman mümkün ama ben bulduğum ilk yükseltiden İstanbul'a her baktığımda Kavafis'in şiiri "Başka bir şehir bulamayacaksın, bu şehir arkandan gelecek" dediği noktadayım. Başka şehirler var, gidip görmek güzel ama sonunda buraya dönecek olmak varsa. Ben buradayım, bir yerlere elbet gidebilirim. Gitmek isteyen dostlar sizi de anlıyorum ama ben dükkanı bekliyor olacağım. Kral, hesabı ödemeye bu kasaya gelecek!

ÇİÇEK GİBİ KAVGAMIZ

Hayatı gerçekten seviyoruz. En sevmediğimiz anda bile. Vazgeçmeye en yakın olduğumuz anda yeniden başlamaya karar verebilmemiz de bundan. Düştüğümüz yerde soluklanamadan kalkmayı bize, çok sevdiğimiz hayat öğretti. Tercihen değil,mecburen. Ama öğretti. Öğrendik. Hallolmayacak gibi oldu defalarca ama hallettik. Yorgun ama yaşamaya ölümüne meyilliyiz. Çiçeklerimize hiç küsmedik.

Ben küçükken babam, akrabalarımızla ya da arkadaşlarıyla memleket üstüne konuşurken annem sakince dinler, sonra fikrini beyan eder ve fark ederdim ki ortamı paylaştığı erkeklerin sessiz ve kısa bir mola vermesine, düşünmesine neden olurdu. Karşıt bir görüş belirtmediğinde dahi, başka bir pencere açardı sanki onlarda. Onunla tartışamazlardı. Kadın olduğu için pozitif ayrımcılık yapmazlardı hayır. Ya da o tartışmaktan kaçmazdı. O gün okuyamadığım ama bugün ne olduğunu bildiğim bir şey vardı sözlerinde; insandan ve gerçekten yanaydı, tarafsızdı. Kendini eleştirmekten, sorumluluk almaktan kaçınmazdı. Erkeklerin, bütün olumsuzlukları başkasına mal etmeye meyletmesine karşın annem hep kendine de bakardı. Başkalarının seçimlerine karşı acımasız değildi, anlamaya çalışırdı hep. Ama yanlışa da yanlış derdi, insanları yanlışlarıyla bile sever ama yanlışlarını söylemekten vazgeçerek sevemezdi. Sakindi. Düşünceleri, kavga etmeye lüzum duymayacağı kadar güçlüydü hep. Babam onu dinlemeyi severdi. O konuştukça eksilmezdi de onun sözcükleriyle odadaki varlığı kalabalıklaşırdı sanki. Sonra çay koyardı annem birer tane daha, çay kaşığının sesi kaplardı odayı. Erkeklerin kendilerinin bile fark etmediği bir muhasebe sürerdi o anda içlerinde. Sonra sakinleşir ve baştan başlarlardı. Annem konuşmayı başka bir yere taşır, yerleştirir ve sonra kalan işlerini yapmak için odasına çekilirdi. Erkekler yenik ve sinik geride kalmazdı hayır. Akılları büyümüş olurdu sanki ve insanlıkları. Ben de kulağımı dikmeyi bırakırdım artık, annemle birlikte yapılması gerekenler yapılmış olurdu. Anneme hayran olmaya devam etmek için köşeme çekilirdim ben de. Konuşmayı da hayatı sevmeyi de bir erkek kadar hak sahibi olduğuma inanmayı da kendi zamanımı kendim seçmeyi de annemden öğrendim. Iddiasız iddiasında sükuneti ve kavgasızlığı sevdim. Annem gibi kadınlar ya da annem gibi olmayan ama kendi gibi olan kadınlar... Onları her zaman yaşamı sevdiğim kadar sevdim.

Biz hayatı gerçekten seven kadınlarız. Öyle olmasa bin kez düşmüştük şimdiye. Öyle olmasa mezarlarımızdan böyle bin kez sürgün vermezdi çiçeklerimiz. Zamanımız geldi. Kendi zamanımızı seçecek, kendi sözcüklerimizle konuşacağız kavgamızı kendimiz gibi vererek. Çiçek gibi kavgalar vereceğiz, çiçek gibi!

Gökçen Erdoğan

ÜMMÜHANA

GEÇEN AYDAN DEVAM Ramize Erer

ÜMMÜHANA, annesi Hamida, kızkardeşi Filo ve erkek kardeşi Mustafa, Osman, Tahir ve Nevzat ile birlikte. Bu fotoğrafta babosu Ceko yok. Hamida bu fotoğrafı, Belgrad'da çalışan Ceko'ya göndermek için çektirmişti zaten. Ceko Tito'ya hayrandı. Tito'nun bütün halklara eşit ve mesafeli davranmasını severdi. Krallık döneminde yaşadıkları zulüm onunla son bulmuş, Ceko özgürce ibadet edebilmiş, özgürce şehirden, şehire dolaşabilmişti.

Kadınlar sabah inekler gitmeden önce sütlerini sağdılar, yolda yemek için lep (ekmek), pita (Boşnak böreği), soka (peynir) ve isli et yaptılar. Yolda içmek için de yanlarına 3 bidon sir (su) aldılar.

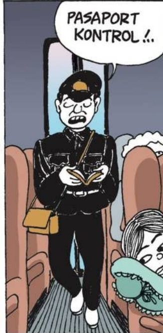

Üsküp'te 2 sene boyunca erkekler inşaatlarda, Ceko ve kadınlar tütün tarlalarında çalıştılar. Tütün kırmaya, sabah çiğ düşmeden gittiler. Ümmühana ve Filo Hamida'nın yaptığı pitaları tarlaya taşıdılar.

Umka yenge doğurdu. Güzel bir kızı oldu. Türkiye'ye sokabilmek için pasaport gerekliydi. Günlerce kara kara düşündüler.

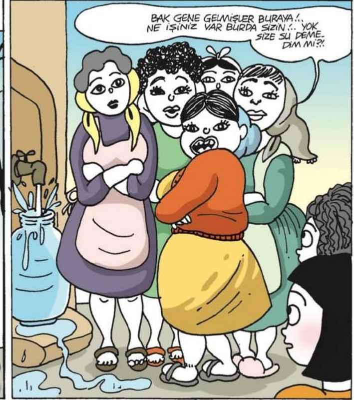
Umka trende hasta numarası yaptı. Battaniyenin altındaki bebeğine ağlaması için, parmağını emzik yaptı. Bebeğini Türkiye'ye kaçak olarak soktu.

İstanbul'da Beşyüzevler'e yerleştiler. Uzun boyları ve dilleri farklı olan bu aileyi mahalleli kolay kabul etmedi. Yugoslavya'da Müslümanlıklarıyla dışlanan bu insanlar bu mahallede gavur olarak dışlandılar.

Karadenizli Hayriye ırkçılıkta Çetnikler'den beterdi. Onlara çeşmeden su vermemeye and içmişti.

Devamı Arka Sayfada →

Yediği dayaktan sonra Hayriye, Hamida'nın en yakın arkadaşı oldu. Kapı önünde en tatlı dedikoduları yapıp, beraber çekirdek çitlediler.

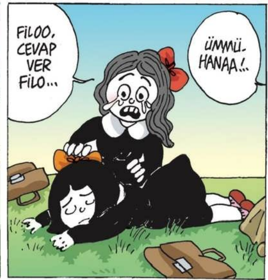
Her okul çıkışı koşarak eve gittiler, o gün olduğu gibi...

Filo'nun kalbi delikti, koşmaması, sarsılmaması gerekiyordu. Filo'nun boş sırası, Ümmühana'ya çok acı verdi, bir daha okula gidemedi.

Ümmühana büyüdü, güzel bir genç kız oldu. Hayaller kurdu, arkadaşlarıyla piknik yaptı, tekrar hayaller kurdu.

13 yaşına gelince Babo'su onu Mercan yokuşunda ki asker fanilalan diken bir atölyeye yerleştirdi, sonra çok geç saatte çıktığı için işten aldı.

İkinci işi bir balık konservesi fabrikasındaydı. Balık kokusu midesini bulandırdı. Uzun süre çalışmaya dayanamadı.

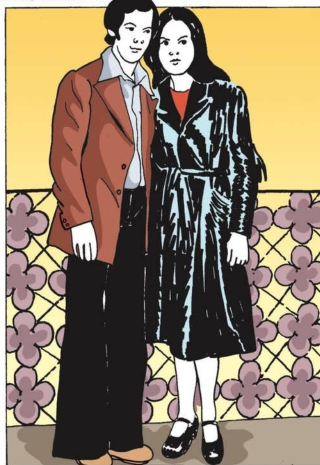

Sonra Mensucat Santrale girdi. Orada dayımın oğlu Orhan abiyle tanıştı. Ümmühana yemekte ona su verdi, o da "su da senin kadar güzeldi" dedi. Bütün konuşmaları bu oldu.

Bir hafta sonra Ümmühana Orhan abiye kaçtı. Ailesi düğününe gelmeyi reddetti. Aylar sonra barıştılar, görüşmeye başladılar.

Ümmühana, bizim Ümran yengemiz oldu. O benim o zamana kadar gördüğüm en güzel ve en uzun boylu kızdı. Onu hep, kaçtığı gün üzerinde olan siyah deri pardesüsü ile hatırlarım. Kocaya kaçan kızları hep sevdim ben. Onlara şefkat duydum, cesaretlerine hayran kaldım. Sığınmacı gibi geldikleri yeni evlerinde neler hissettiklerini anlamaya çalıştım. En çok ta, bir gün anlatacağımı bilmeden, Ümran yengenin hikayesini merak ettim. Bugün ona hep sormak isteyipte soramadığım soruyu sordum. Cevabı çok netti.

NEDEN KAÇTIN ÜMRAN YENGE?

BASKIDAN KIZIM!

SANATTA AŞK

Ankara, 23 Mayıs 2023

Yaşar Seyman
yasarseyman@gmail.com

Sanat en güzel anlatıcı ve aktarıcı…

Edebiyatla, müzikle, sanat dalları ile aşk dilsizlere dil olur.

Kaç gönül kıpırdamaz Cemal Süreya'nın aşk şiirindeki: "Şimdi sen kalkıp gidiyorsun./Git/ Gözlerin durur mu onlar da gidiyorlar./Gitsinler./Oysa ben senin gözlerinsiz edemem bilirsin."

Sanatçının hevesle başlayan, tutkuyla süren, aşka dönüşen eseri kalıcı oluyor. O aşk insanların gizli duygularını gün ışığına çıkarıyor.

Bir şarkının, bir ezginin, bir ağıtın dizesi koca bir döneme ışık tutuyor. Gönülden gönüle akıyor. Varsın yanan bir babanın ardından oğlunun dilinden dökülen "Öyle ağırım ki kendime, /Sen benden gittin gideli./ Tenim küs olmuş tenime,/ Sen benden gittin, gideli" ezgisi sevdalı yüreklerin özlemine, yangınına merhem olsun. Ozanın giden oğlu için yaktığı "Ne ağlarsın benim zülfü siyahım/ Bu da gelir bu de geçer ağlama," türküsü bahtsız insanlara bir nebze teselli olsun, umutsuz yüreklerde umudu yeşertsin. Öylesine yaşama sinsinsin ki kuşaktan kuşağa yüzyılları aşsın gelsin.

Bir fotoğraf sanatçısının, eşiyle söyleşisi kalemime dolandı, kaldı...

"Fotoğraf makinesine benden çok değer veriyor. Ona 'Sultan Gelin' diyor. Onu kadifelere sarıyor. Gözünün önündeki bana o kadar değer vermiyor," diye sitemlerini sıraladı.

Gülerek, eşini dinleyen fotoğraf sanatçısına dönüp: " Olur, mu hiç?" diyorum.

Fotoğraf sanatçısı duraksamadan yanıtlıyor:

" Olur, olur. Fotoğraf makinelerim için her şey olur."

"Makinelerim benim canım, her şeyim. Her geçen gün sayıları artıyor. Ama bu 'Sultan Gelinin' yeri başka. İlk ödülümü onunla çektiğim fotoğraf aldı.

"Onlara bakmak ne kelime, nazlarıyla oynuyorum. Onunla ve onlarla var oldum. Hele 'Sultan Gelin' onu o kadar seviyorum ki, ona dokunmadan, tozunu almadan, onunla dertleşmeden, okşamadan yaşayamam."

"O, gerçekten benim 'Sultan Gelinim' Onun kaynanası da anası da yâri de dokunanı da ben olmak istiyorum."

"Eşim, 'o dilsiz diye o kadar seviyorsun,' diyor.

Oysa onun dili o kadar güçlü ki, onunla insanlar dünyaya ses veriyor. Onunla çekilen kareler yorumsuz, sonsuz ve ölümsüz…

Ben onlarla ülkeme ses verdim, duyuldum, ödüllendim şimdi de karnımız onunla doyuyor…"

"Kaldı ki Sultan Gelin, dokunmalarıma karşı durmuyor, sıkmıyor, anlamsız kaprisler yapmıyor, kıskanmıyor ikimizde özgürüz."

"İnsanoğlunun bozduğu moralimi o düzeltiyor. Onunla ürettikçe her şeyle en önemlisi de sigaramla, kadehimle, kendimle barışıyorum. Onunla buluşacağım günün akşamı da sabahı da güzel geçiyor."

"Çalışmalarım sonunda karanlık odanın çıkışı nasıl da aydınlık anlatamam. Sultan Gelin, doğal ışıkla oynaşmayı sevse de yapay ışıkta beni hiç mahcup etmiyor."

"Makinelerime zaman ayırmam, yoğunlaşmam sonunda annemin deyimiyle bir verip, on alıyorum…"

"Gözlerimin gözü Sultan Gelinim… Çocuklarım gibi kıyamadığım makinelerimden sadece biri değil Sultan Gelin. Her sanatçı üretim aracıyla böyle saatlerce kendini unutabilir mi?"

"Onlarla kavgasız, hesapsız, kitapsız pervasız yaşar mı?"

"Söyle Yaşar, yaşar mı?"

"Seninle beni buluşturan o ve onlar…"

"Kitleleri arşive alan onlar.."

"Beni, ölümsüz kılan o ve onlar…"

"Nasıl kadifelere sarmam?"

"Yoksa gözümün gözü, dilimin sözü, sesimin yansıması, çalışmamın ışığı olur mu?

Bak bu Sultan Gelin yıllardır, saatlerce beni ve dostlarımı dinler. Sonra alırım onu, dostlarıma güzellikler yaparım. Yalnızsak dertlerimi anlatırım, dinler. İçimdeki fırtınalar onunla çalışmaya başlayınca diner…"

"Doğaya onunla bir başka bakarım."

"İnan görmeyi Sultan gelinle öğrendim."

"Gördüğümü ölümsüz kılmayı da…"

"Sessiz olur mu?"

"Dilsiz olur mu?"

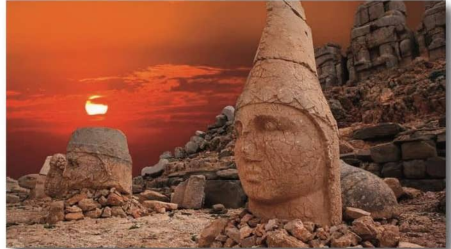
"Tepkisiz olur mu?"

"Yoğunlaşmasam, disiplinli çalışmasam, kendimi onunla çekeceğim karelere vermesem, görmeyi bilmesem, ışığı ayarlamasam, kısacası kendimi işime adamazsam beni öyle acımasız cezalandırır ki…"

"Tanrılar dağı Nemrut'ta saatler yetmedi, günlerce kilitledi. Nemrut'ta onun gönüllü tutsağı oldum. Gün doğdu yetmedi. Güneş dinlenmeye çekildi bitmedi. Ay doğdu. Yıldızları topladı nöbete durdu… Şafaklaştım... Yüreğimde akan nehir, Fırat'la ikileşti. Gümüşi renk oldu. Mavisinde uyandım. Fırat'ı hem hırçın hem sakin gözbebeklerime aldım. Deklanşöre basınca Fırat'ta yakamoz, dünyada ödül olduk…"

"Bu Sultan Gelin var ya bu Sultan Gelin öyle kıskançtır ki kendi dışında bir nesneyle oynamama, dokunmama, zaman ayırmama asla izin vermez… Doğaya kulak vermemi, doğadaki müziği içselleştirmeyi, sessizliğin sesini onunla öğrendim..."

"Onunla çalışırken ona gösterdiğim sabrı, ona verdiğim zamanı hiç kimseye vermedim… Böyle olmasa onunla üretir, ses duvarını aşar mıydım?"

BAYAN YANI

2023-06-HAZİRAN
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebrail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatepe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 2929565-66-68

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: **İhlas Matbaacılık**
(0212) 454 30 00
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 2929565

Feyhan Güver

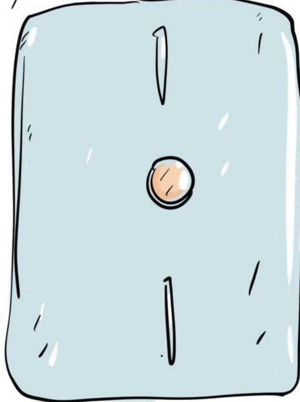

Biiiz
ONLAR!
Negatif Çıktım!
Betül Yılmaz
ONLAAAR!
BIZ!

BEBEĞİ BEN ALABİLİRİM İSTERSENİZ!
KIZI DA BANA VERİ VER YAVRUM!
ASLINDA BİR AYLIK DA HAMİLEYİM!
DOĞRUMASAYDIN... DOĞURMASAYDIN! IIMH PARDON! BUYRUN BÖYLE SİZ!

BELKİ BEN DE MERDİVENİN SOLUNDA DURAN ADAMIM!
YER-SİZ!
TİPİNİ DE AYNI YAPMIŞ!

29.05.23
ERTESİ GÜN HAPI HER ŞEY İÇİN ÇALIŞSA!

EŞİT GÜNLER

Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Zirvesi

7-8 HAZİRAN 2023 - METROHAN TÜNEL / TAKSİM

ORGANİZASYON
dişibusiness

BAYAN YANI

Cannes film festivalinde en iyi kadın oyuncu ödülünü alan Merve Dizdar bizleri gururlandırdı. Sanatçının yaptığı teşekkür konuşmasına tepki gösteren yandaşların beklediği konuşma:

